

Arrest

nr. 343 841 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 20 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DECROOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 november 2022 en verzoekt op 3 november 2022 om internationale bescherming.

1.2. Op 14 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U bent een moslim van de soennitische streek. U bent geboren in het dorp Shinkorak, gelegen in het district Shaigal in de provincie Kunar waar u woonde tot uw vertrek. U ging naar school tot de negende graad en kan lezen en schrijven in het Pasjtoe. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader [F.H.S.] was tien jaar, tot aan de machtsovername in Kunar op 14 augustus 2021, actief bij de Afghaanse Nationale Politie (Afghan National Police, hierna ANP). Hij werkte eerst negen jaar bij de grenspolitie in het district Asmar in de provincie Kunar. In het jaar 1399 (maart 2020 – februari 2021) volgde uw vader een bijkomende opleiding waarna hij bij de ‘police special forces’ ging in Parun in de provincie Nuristan. Uw oom [S.H.] rondde in het jaar 1398 (maart 2019 – februari 2020) zijn opleiding af en werkte vervolgens voor het Afghaanse Nationale Leger (Afghan National Army, hierna ANA) als adjunct-personeelshoofd in het district Zarkan in de provincie Kunar tot tweeënhalve maand voor de machtsovername in Kunar.

Eén jaar voor de machtsovername kwamen de taliban ’s nachts naar jullie huis. Uw oom [S.H.] die op dat ogenblik thuis op verlof was en op wacht stond, raakte verwickeld in een vuurgevecht met de taliban. De taliban gooiden een granaat in jullie huis waardoor uw oom gewond raakte. Omwille van het lawaai van de schoten kwam het veiligheidspersoneel van de Afghaanse Lokale Politie van de dichtstbijzijnde controlepost naar jullie huis. [W.], de commandant van de checkpoint, gaf zijn telefoonnummer zodat jullie hem konden contacteren als er iets gebeurde. Het overheidspersoneel bracht uw oom naar het ziekenhuis waar hij drieënhalve of vier maanden verbleef om te genezen van zijn verwondingen. Uw oom werd in die tijd bewaakt door collega’s van zijn werk. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis keerde uw oom terug naar zijn werk in Zarkan.

In de periode na de aanval ontving uw vader twee dreigbrieven van de taliban. In de eerste dreigbrief zeiden de taliban dat uw vader zijn job moest verlaten. Als hij dit niet deed zou niet alleen hijzelf maar zijn hele familie in gevaar komen. In de tweede dreigbrief, die verzonden werd door de taliban op 2/5/1400 (24 juli 2021), stelden de taliban dat uw vader niet gereageerd had op de eerste dreigbrief en dat de taliban zijn oudste zoon, u, zouden meenemen en zijn familie zouden vernietigen als hij niet stopte met zijn job. Uw vader ontving de twee dreigbrieven van de imam toen hij drie maanden voor de machtsovername naar huis kwam op verlof. U was op dat ogenblik niet op de hoogte dat uw vader bedreigd werd door de taliban.

Vijf dagen nadat de taliban de tweede dreigbrief stuurden, kreeg u telefoon van talibancommandant [O.], de districtschef van Shaigal. Hij zei dat de taliban reeds waarschuwingen hadden gegeven aan uw vader om te stoppen met zijn job maar dat uw vader niet had geluisterd. De talib dreigde dat indien uw vader niet stopte met zijn werk, de taliban u zouden meenemen of vermoorden. U lichtte onmiddellijk uw vader in over het telefoontje. Uw vader vertelde u op dat ogenblik dat hij eerder reeds bedreigd werd door de taliban en dat jullie voorzichtig moesten zijn.

Tweeënhalve maand voor de machtsovername in Kunar werd uw oom [S.H.] ontvoerd door de taliban in Gang Gal vlakbij Sakano toen hij op weg was naar huis voor zijn verlof. U belde naar uw vader om mee te delen dat uw oom nog niet was thuisgekomen. Uw vader belde vervolgens naar het regiment van uw oom. De commandant, [M.S.], vertelde aan uw vader dat de inlichtingendiensten hen verteld hadden dat mensen van de overheid onderweg gestopt en meegenomen waren door de taliban. Uw familie heeft sindsdien niets meer vernomen van uw oom.

Op de dag van de machtsovername in Kunar belde uw vader u op. Hij zei dat u naar de stad moest komen, wat u ook deed. Daar wachtte uw vader u op in een auto waar ook andere collega’s van uw vader inzaten. Jullie reden samen naar Kabul. Vandaar reisden u en uw vader verder. Ongeveer drie dagen later verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan op 17 augustus 2021. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Aan de grens met Turkije raakte u uw vader kwijt. U reide alleen verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U diende een verzoek om internationale bescherming in op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op 3 november 2022.

Zes of zeven maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 25 oktober 2023 kwamen de taliban naar het dorp en vroegen aan de imam van de moskee waar u en uw vader waren. Uw moeder was bang en vreesde dat haar andere zoon in de problemen zou komen. Daarom verhuisde uw familie naar het huis van uw maternale oom [R.] in Assadabad.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw vader en oom.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw vader zijn taskara; drie opleidingscertificaten van uw vader; een politiebade van uw vader; een bankpasje van uw vader; drie foto's van uw vader; vijf foto's van uw oom op zijn werk; twee foto's van verwondingen van uw oom; een dreigbrief van de taliban. Verder legt u kopieën neer van de volgende documenten: uw taskara; een foto van u op school; een getuigschrift middelbaar onderwijs van uw vader; drie foto's van uw vader op zijn werk; een legerbadge van uw oom; een bankpasje van uw oom; drie opleidingscertificaten van uw oom; een appreciatiecertificaat van uw oom; een verlofbrief van uw oom; en een groepsfoto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste slaagde u er niet in om uw identiteit aannemelijk te maken. Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 18 november 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw geboortedatum werd vervolgens aangepast van 9 september 2005 naar 1 januari 2003. Gevraagd naar dit verschil tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u de nationaliteit van Afghanistan heeft en weet dat u geboren bent in 2005 (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25/10/2023, p. 4). Het CGVS wenst op te merken dat u tijdens een administratieve controle in België op 1 november 2022, twee dagen voor uw registratie op de DVZ, verklaarde geboren te zijn op 2 mei 2000 (Administratief verslag vreemdelingencontrole d.d. 1/11/2022, p. 1) en u in Bulgarije geregistreerd stond met de geboortedatum 4 april 2000 (Email Coördinatrice Cel Kwetsbare Personen en NBMV d.d. 21/11/2022). Dat u zowel in Bulgarije als door de Belgische politie lukraak een leeftijd werd toegedicht op basis van uw uiterlijk (CGVS, p. 4) is een blote bewering die niet overtuigt. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet terwijl u twee tot vijf en een half jaar ouder bent en zich in andere Europese landen ook vijf jaar ouder verklaarde, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Er kan bijgevolg evenmin enige bewijswaarde worden toegekend aan uw taskara volgens dewelke uw geboortedatum 9 september 2005 is (verklaring DVZ d.d. 05/05/2023, vraag 4). De vaststelling dat u een (kopie van een) niet-authentiek identiteitsdocument neerlegt, ondergraaft niet enkel de geloofwaardigheid van uw overige documenten maar tevens de geloofwaardigheid van uw identiteit verder. U legde voorts geen enkel ander document neer waaruit uw identiteit zou kunnen blijken waardoor deze allesbehalve vaststaat.

Tevens werd vastgesteld dat u tegenover de Belgische politie op 1 november 2022 een andere voornaam (Achmad) opgaf, u zich uitdrukte in het Urdu en uitdrukkelijk verklaarde dat het Urdu uw moedertaal is (zie administratief verslag vreemdelingencontrole en administratief rapport illegaal verblijf). Tegenover de DVZ gaf u Urdu, de nationale taal van buurland Pakistan, niet meer op als een taal die u beheerst (verklaring betreffende procedure DVZ d.d. 05/05/2023). Dit werpt opnieuw ernstige vraagtekens op omtrent uw werkelijke identiteit en doet dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt tevens ondermijnd door uw houding na uw aankomst in Europa en uw verklaringen hieromtrent. U beweerde bij de DVZ dat u nooit eerder een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 23) maar uit objectieve informatie in uw dossier (zie Eurodac ID BE1870103156184) blijkt dat u zowel in Bulgarije als in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en uw vingerafdrukken werden genomen op respectievelijk 14/09/2022 en 14/10/2022 maar u telkens het land verliet zonder de uitkomst van deze procedures af te wachten. Er kan nochtans

redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar een verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Deze houding kan onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

De bovenstaande vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid dan ook op fundamentele wijze aan waardoor de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vervolgingsfeiten eveneens op losse schroeven komt te staan.

Aangezien u uw eigen identiteit niet aannemelijk kon maken, is evenmin aangetoond dat de personen van wie u werkdocumenten neerlegde, [F.H.] en [S.H.], uw vader respectievelijk oom zijn. Zelfs indien uw familieband met [F.H.] en [S.H.] en hun tewerkstelling voor de Afghaanse veiligheidsdiensten voor waar worden aangenomen, moet worden gewezen op de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw paternale oom [S.H.] ontvoerd werd door de taliban en dat uw vader gevlucht is uit Afghanistan. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover omdat deze te vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig waren.

Wat betreft de aanval op uw huis ongeveer een jaar voor de val, wist u niet welke groep van de taliban of welke commandant de aanval had gepleegd (CGVS, p. 22). U wist bovendien niet of uw oom of vader actie ondernamen om die informatie te achterhalen (CGVS, p. 22) terwijl zij gelet op hun werkzaamheden bij de veiligheidsdiensten toch in staat moeten zijn geweest om enige stappen te ondernemen om dergelijke informatie te vergaren. Verder kon u niet vertellen wie er, buiten commandant [W.], in de dichtstbijzijnde checkpost van de Afghaanse Lokale Politie (hierna ALP) werkte, hoewel u stelde dat het onder andere ging om dorpelingen (CGVS, p. 23) en dat deze ALP-leden hielpen toen de taliban jullie huis aanvielen (CGVS, p. 20). Het is opmerkelijk dat u zowel over uw belagers als over uw redders aldus geen enkele bijkomende informatie kon geven. Verder kon u geen naam noemen van een collega die uw oom bewaakte in het ziekenhuis (CGVS, p. 23) hoewel u stelde dat u uw oom tweemaal bezocht in het ziekenhuis terwijl de bewakers aanwezig waren (CGVS, p. 24). Gezien uw positie thuis, u was het oudste mannelijke gezinslid in afwezigheid van uw vader en ten tijde van de vermeende aanval zo'n zeventien à twintig jaar oud, mag van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de opvolging van het incident en een betere kennis had van de ALP-leden in uw buurt. U slaagde er gelet op uw vage verklaringen dan ook niet in om dit incident aannemelijk te maken terwijl dit incident het begin van uw problemen met de taliban betekende. De door u neergelegde foto's van uw gewonde oom (Documenten – groene map, document 19) hebben bovendien slechts een beperkte bewijswaarde omdat het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan in welke context, waar en wanneer de foto's werden genomen.

De ongeloofwaardigheid van de vermeende bedreigingen van de taliban blijkt ook des te meer uit een tegenstrijdigheid in uw verklaringen inzake de aard van de bedreigingen tegen uw vader en oom. Bij de DVZ liet u optekenen dat uw vader en oom dreigementen ontvingen van de taliban omwille van hun dienst. U verklaarde dat de dreigementen eerst per telefoon werden gemaakt en later per brief (vragenlijst CGVS d.d. 5/5/2023, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw oom en vader behalve door middel van de dreigbrieven misschien op andere manieren waren bedreigd, maar dat u daar niets van had gehoord (CGVS, p. 30). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat u vertelde wat u hoorde van uw vader: dat de taliban brieven stuurden en dat hij bedreigd werd. U dacht dat hij misschien per telefoon bedoelde en u had het daarom zo verteld (CGVS, p. 30). Dit verklaart echter niet waarom u tijdens uw interview expliciet uitdrukkelijk stelde dat uw vader en oom eerst telefoons kregen van de taliban en later dreigbrieven. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aard van de bedreigingen van de taliban doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u vermelde incidenten.

Wat betreft de dreigbrieven van de taliban vertelde u dat Mullah [M.] de brieven had gestuurd maar verder reikte uw kennis niet. U wist niets te vertellen over deze figuur (CGVS, p. 25) behalve dat hij een leider van de taliban was in uw regio. U hoorde zijn naam en die van [H.A.] en [O.], twee andere talibs uit uw regio, soms gewoon op het nieuws (CGVS, p. 18-19). U wist niet of uw vader of uw familie iets ondernomen hadden om meer te weten te komen over Mullah [M.] (CGVS, p. 25). U wist ook niet of uw vader met zijn collega's of commandant sprak over de schriftelijke dreigementen of dat hij commandant [W.] of de mullah van jullie dorp contacteerde om meer informatie in te winnen over de dreigbrieven (CGVS, p. 26). U stelde dat uw vader

niets tegen u zei, maar dat hij zich wel veel zorgen maakte (CGVS, p. 25 en 26). Uw vader was reeds eerder op de hoogte van de doodsb bedreigingen van de taliban jegens zijn familieleden maar bracht u, zijn oudste zoon, hiervan pas op de hoogte op het moment dat u een telefoon had gekregen en hem hiervan inlichtte (CGVS, p. 25). Het enige dat hij u had verteld is dat u voorzichtig moest zijn (CGVS, p. 24). Dit is niet ernstig. Uw vader moet ook hebben ingezien dat hij zijn gehele familie in gevaar bracht door een eis van de taliban niet in te willigen en vervolgens diezelfde familieleden niet eens op de hoogte te brengen van het feit dat hun leven in doodsgevaar stond. U ging zelfs nog tot de machtsovername naar school in Kunar (CGVS, p. 10), blijkbaar zonder de wetenschap dat de taliban reeds bedreigd hadden jullie familie te doden indien uw vader niet instemde.

Verder wist u niet wanneer de eerste dreigbrief werd gestuurd maar stelde u expliciet dat de tweede dreigbrief gestuurd werd op 2/5/1400 wat overeenkomt met 24 juli 2021 (CGVS, p. 25). De brief zelf is echter gedateerd op 1442/10/11 Arabische kalender (23 mei 2021) (Documenten – groene map, document 20). Uw oppervlakkige kennis over de Mullah [M.], de datum van de dreigbrieven en de acties die uw familie al dan niet ondernam na het krijgen van de dreigbrieven is niet in overeenstemming met de ernst van de bedreigingen, zeker gezien u zelf persoonlijk werd bedreigd in de brieven. De taliban dreigden er volgens uw verklaringen immers mee om uw hele familie te vernietigen en u mee te nemen (CGVS, 25). In die context is het ook onbegrijpelijk dat u niet weet of Mullah [M.] vandaag nog actief is in uw regio (CGVS, p. 19). Aangezien uw gezin slechts vijf of zes maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verhuisde naar Assadabad (CGVS, p. 9), uw gezin nu slechts op zestien à zeventien kilometer van jullie oude huis woont, u zeker één keer per week met uw familie spreekt (CGVS, p. 6-7), u nog familie heeft in uw dorp, uw paternale neef [Z.] en ook een paternale tante (CGVS, p. 10) en ook af en toe spreekt met vrienden die nog in uw dorp wonen (CGVS, p. 7) verkeerde u wel degelijk in de mogelijkheid om die informatie, die toch van belang is voor de opvolging van uw persoonlijke problemen in Afghanistan, te bekomen. Deze vage, onwaarschijnlijk en tegenstrijdige verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de dreigbrieven.

Wat betreft uw telefoongesprek met talib [O.], stelde u dat uw vader u vroeg om het nummer waarmee Osman u gebeld had aan hem te geven. Verder wist u niet wat uw vader nog deed. U vroeg daarna ook niet meer om informatie aan uw vader (CGVS, p. 27). U stelde dat u de gelegenheid niet meer had omdat uw vader niet meer thuis kwam tot aan de machtsovername (CGVS, p. 27) en omdat u daarna niet meer kon denken over zulke dingen omdat u op de vlucht was (CGVS, p. 28). Volgens uw verklaringen was uw vader nochtans telefonisch bereikbaar op zijn basis (CGVS, p. 16) en reisde u ook drie maanden samen met uw vader voordat u hem kwijtraakte in Iran (CGVS, p. 7) wat u in de mogelijkheid gesteld moet hebben om u hierover te informeren. Verder wist u opnieuw niet of deze talib vandaag nog actief was in uw regio (CGVS, p. 19). Uw passieve houding inzake het vergaren van informatie die rechtsreeks betrekking heeft op uw vermeende problemen in Afghanistan klemt opnieuw met een gegronde vrees voor vervolging. Ook aan uw verklaringen omtrent de dreigtelefoon van talib [O.] kan aldus geen geloof worden gehecht.

Wat betreft de ontvoering van uw oom [S.H.], wist u niet wie van de taliban uw oom ontvoerd had en of er naast uw oom nog andere personen waren meegenomen door de taliban (CGVS, p. 28). U stelde dat uw vader contact had met de commandant van uw oom, [M.S.], die op zijn beurt in contact stond met de inlichtingendiensten (CGVS, p. 28). Gezien deze informatiebron is het opmerkelijk dat u niet wist of uw oom het enige slachtoffer was en of er indicaties waren over de identiteit van de taliban die betrokken waren bij de ontvoeringen. Gevraagd of uw familie na de machtsovername nog iets ondernam om meer informatie te bekomen over uw oom, vertelde u dat uw moeder u zei dat uw maternale oom om informatie vraagt aan mensen, maar u wist niet wie uw oom dan concreet contacteerde. Het konden misschien de dorpsoudsten zijn of de mensen van het dorp (CGVS, p. 30). Uw familie nam zelf ook geen contact op met de taliban om onderhandelingen op te starten over uw oom (CGVS, p. 30). De opmerkelijk passieve houding van uw familie ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering door de taliban. Dit doet bovendien vermoeden dat u de werkelijke verblijfplaats van [S.H.] verhuult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat hij mogelijk zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan verblijft.

Daarenboven is het opmerkelijk dat uw vader de situatie zo onveilig achtte dat jullie het land onmiddellijk moesten verlaten (CGVS, p. 29) maar dat uw familie nog een langdurige periode in uw dorp woonde, hoewel de taliban er mee bedreigd hadden om uw hele familie te vernietigen (CGVS, p. 25). In die context is het ook opmerkelijk dat u geen weet had van afspraken tussen uw vader en moeder over wat er zou gebeuren met de familieleden die in Afghanistan achterbleven (CGVS, p. 29). Geconfronteerd met dergelijke doodsb bedreigingen aan het adres van de hele familie mag immers verwacht worden dat het lot van de achterblijvers toch wel eens aan bod zou komen in uw gesprekken met uw vader.

Wat betreft uw verklaring dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan informatie over u en uw vader vroegen aan de imam (CGVS, p. 29) wist u niet of het de imam was die uw moeder hierover inlichtte of een van de dorpelingen. Bovendien wist u opnieuw niet wie van de taliban er langskwamen bij de imam. Uw moeder vroeg het ook niet aan de imam (CGVS, p. 29) wat opmerkelijk is omdat informatie over wie er achter een

bedreiging zit uw familie in staat kan stellen om het veiligheidsrisico dat ze lopen in te schatten. Bovendien is de opeenvolging van de verschillende bedreigingen door de taliban in de tijd bevreemdend. Dat de taliban gedurende het jaar voor de machtsovername uw vader en oom meermaals bedreigden met tussenposes van enkele dagen, weken of maanden, maar vervolgens meer dan anderhalf jaar na de machtsovername zouden wachten om opnieuw actie te ondernemen en plotsklaps naar u en uw vader te informeren is opmerkelijk en mist plausibiliteit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban voorafgaand aan en in navolging van uw vertrek uit Afghanistan.

Tot slot biedt u ook geen duidelijkheid over de huidige situatie van uw vader. Gevraagd wat u ondernam om uw vader terug te vinden, antwoordde u dat u aan uw familie vroeg of ze nieuws hadden over uw vader, wat niet het geval was, en dat uw familie het aan u vroeg (CGVS, p. 8). U ondernam voorts noch onderweg, noch in België iets om meer te weten te komen over zijn lot (CGVS, p. 8). Uw maternale oom vroeg informatie aan mensen, maar u wist niet bij welke mensen uw oom dan precies informatie inwint (CGVS, p. 8). Nochtans heeft u via het internet regelmatig contact met uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 7) en bent u actief op TikTok en Facebook (CGVS, p. 6). Er mag wel degelijk verwacht worden dat u het afgelopen anderhalve jaar op zijn minst enige inspanningen zou leveren om uw vader terug te vinden, quod non in casu. Gevraagd welke afspraken u maakte met uw vader voor het geval jullie elkaar zouden kwijtraken tijdens de reis antwoordde u slechts dat uw vader u had verteld dat jullie moesten blijven doorgaan en niet terug zouden gaan naar Afghanistan omdat het daar gevaarlijk is voor jullie (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag herhaald werd, antwoordde u dat u niets had afgesproken met uw vader maar dat uw vader tegen u zei dat jullie op een gevaarlijke weg reisden en dat er van alles kon gebeuren, zoals elkaar kwijtraken, maar dat u dan uw best moest doen om te blijven reizen (CGVS, p. 8). Dat u en uw vader, een beroepsagent bij de special forces, in die omstandigheden, wetende dat jullie reisden op een gevaarlijke route, geen enkele afspraak maakten over wat jullie zouden doen in het geval van een scheiding is allesbehalve aannemelijk te noemen. Dit doet vermoeden dat u ook de werkelijke verblijfplaats van [F.H.] verhult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat hij zich mogelijk zelfs nog in Afghanistan bevindt zonder noemenswaardige problemen.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en huidige situatie van [F.H.] en [S.H.] toont u de problematische situatie waarin deze personen zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u omwille van hun tewerkstelling wel problemen zou ondervinden in Afghanistan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van vroegere leden van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft de situatie van uw achtergebleven familieleden kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Ze vertrokken uit het dorp nadat de taliban langsgingen bij de imam (CGVS, p. 29). Deze gebeurtenis maakte u niet aannemelijk hetgeen hierboven reeds werd besproken waardoor uit niets blijkt dat zij werkelijk uw geboortedorp hebben verlaten. Verder wenst het CGVS nog op te merken dat uw paternale tante nog in uw dorp verblijft. Ook uw paternale neef [Z.] die dichtbij jullie oude huis woont, bevindt zich momenteel in jullie dorp waar hij op de gronden werkt (CGVS, p. 10). U maakte geen melding dat zij momenteel enige problemen ondervinden in Afghanistan (CGVS, p. 20-21 en 29). Gezien het bovenstaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan wel problemen zou ondervinden louter omwille van de beweerde tewerkstelling van uw familieleden voor de machtsovername meer dan twee jaar geleden.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot achttien- à eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u naar school in Afghanistan vanaf u zes jaar oud was tot op de dag van uw vertrek uit Afghanistan op 14 augustus 2021 (CGVS, p. 10). Verder beschikt u ook over een netwerk in Afghanistan. Uw moeder, uw drie broers en uw drie zussen wonen samen met uw drie maternale ooms in Assadabad, op zestien à zeventien kilometer van jullie oude dorp (CGVS, p. 5 en 9). U heeft wekelijks contact met hen (CGVS, p. 7). Verder wonen uw paternale neef [Z.] en een paternale tante nog in uw dorp (CGVS, p. 10) en heeft u af en toe, om de maand of om de twee maanden, contact met twee van uw vrienden die nog in uw dorp wonen (CGVS, p. 7). U verklaarde zich ook nog steeds moslim. U bidt en toen u in Brussel-centrum woonde, ging u ook naar de moskee. U nam ook deel aan de ramadan (CGVS, p. 4-5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

De foto's van de gewonde [S.H.] werden hierboven reeds besproken net zoals uw taskara. Uw schoolfoto is hoogstens een indicatie van uw scholing in Afghanistan. De taskara van [F.H.], zijn getuigschrift van het middelbaar onderwijs, de opleidingscertificaten van de ANP, de ANP-badge, de bankpas en de werkfoto's zijn louter een indicatie van de identiteit, scholing en tewerkstelling van [F.H.] die hier niet ter discussie staan. Eenzelfde redenering kan gevolgd worden wat betreft de ANA-badge, de bankpas, de opleidingscertificaten, het afwezigheidsattest, het appreciatiecertificaat en de werkfoto's van [S.H.]. Wat betreft de door u neergelegde dreigbrief, hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit geldt des te meer voor niet officiële documenten zoals de door u voorgelegde dreigbrief. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker op:

" * Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève (1951);

* Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

* Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering."

Verzoeker vat het middel samen als volgt: "Bij een terugkeer naar Afghanistan zal verzoeker door de Taliban als verwesterd worden beschouwd zodat in hoofde verzoeker, omwille van z'n verwestering, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen."

Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan reeds geruime tijd verliet, kort na de machtsovername, toen hij "slechts" 18 jaar oud was en dat hij ondertussen reeds verschillende jaren in Europa leeft wat in zijn geval "een bijkomende vrees" betekent. Hij betoogt dat "naast het gegeven dat [hij] zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt" er in zijn hoofde een specifiek risico op vervolging bestaat omwille van gepercipieerde verwestering waarbij hij wijst op de grote impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghanen. Hij verwijst hierbij naar "[v]erschillende rapporten" die wijzen op "het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering". Hij stelt dat Afghanen die terugkeren uit Europa omwille van een langdurig verblijf in het Westen te maken krijgen met stigmatisering of uitstoting en dat er heel wat voorbeelden zijn van terugkeerders die door de taliban worden gearresteerd of vermoord. Volgens verzoeker volgt hieruit dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij worden gezien "als onislamitische, pro-regeringsgezind of als spionnen". Hij voert aan dat het risico op vervolging nog groter is geworden nu de taliban aan de macht is gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Daarom dienen de beschermingsverzoeken van Afghanen

met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld. Te meer omdat de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn, zo stelt verzoeker. Hij wijst in dit verband op NANSEN, “*Note 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, van 18 oktober 2022 waarin NANSEN besluit dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid biedt over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de risico’s die Afghanen lopen bij terugkeer na een verblijf in Europa.

Verzoeker verwijt verweerder een algemene, standaard beoordeling te hebben gemaakt van zijn vrees omwille van zijn “*jarenlange verblijf in Europa*” en dat een mogelijke vrees omwille van verwestering niet werd onderzocht. Verzoeker wijst erop dat hij werkt, goed Nederland spreekt en met vrienden en collega’s in het Nederlands communiceert. Hieruit blijkt dat hij is gemotiveerd om zijn leven in België uit te bouwen, zo stelt hij. Verzoeker besluit tot slot dat hij zich op “*dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een Westerse levensstijl, zodat hij in geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden*”. Hierdoor zal het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die de Afghaanse samenleving kenmerken onder het talibanregime.

In een tweede middel werpt verzoeker nogmaals op:

“ * *SCHENDING VAN ARTIKEL 1A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE (1951);*
* *SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
* *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING.*”

Verzoeker vat het middel samen als volgt: “*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban omwille van het werk van z’n vader / oom.*”

Verzoeker lijst de verschillende constitutieve elementen op die de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag kenmerken en past deze vervolgens toe op zijn concreet geval. Hij is ervan overtuigd dat hij “*wel degelijk*” een gegronde vrees heeft voor de taliban en “*volhard*” in zijn vluchtrelaas. Vervolgens tracht hij de verschillende vaststellingen die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen te weerleggen.

In een derde middel werpt verzoeker op:

“ * *SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
* *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING.*”

Verzoeker vat het middel samen als volgt: “*Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.*”

Na een korte theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en de verplichtingen van verweerder dienaangaande, verwijt verzoeker verweerder in een eerste onderdeel geen beoordeling te hebben gemaakt van de bewijswaarde van de landeninformatie waarnaar hij “*op een algemene wijze*” verwijst. Het valt hem op dat verweerder zich beperkt tot informatie van het EUAA en “*een CEDOCA COI Focus*”. Verzoeker merkt tevens op dat verweerder in de bestreden beslissing nalaat om informatie afkomstig van het VN-vluchtelingenagentschap (hierna: UNHCR) in overweging te nemen. Specifiek voor wat betreft het advies van UNHCR in de “*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*” van februari 2022, geüpdatet in februari 2023 stelt hij dat, volgens de “*Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*” van juni 2022, hieraan “*een significante bewijswaarde*” moet worden toegekend. Verzoeker wijst erop dat NANSEN onder meer van mening is dat de bewijslast in hoofde van verweerder bijzonder hoog is wanneer hij van het advies van UNHCR wil afwijken. Hij is ervan overtuigd dat uit de bespreking in de volgende onderdelen van het verzoekschrift zal blijken dat verweerder bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde, onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen in overweging neemt met als gevolg dat er onvoldoende bewijs wordt geleverd voor de gestelde materiële feiten en dat verweerder evenmin rekening houdt met alle relevante feiten in verband met de situatie in Afghanistan. Vervolgens bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan, de sociaal- economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het risico bij terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa.

Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker blijkens de inventaris volgende stukken aan het voorliggend verzoekschrift:

- De Morgen, "Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit", 16 augustus 2021;
- The Journal, "Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents", 20 augustus 2021;
- UNHCR, "Position on Returns to Afghanistan", 17 augustus 2021;
- UNHCR, "Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- VRT NWS, "'Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk", NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen", 10 augustus 2021;
- VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021;
- RTBF, "Afghanistan: quel risque terroriste représentent l'Etat islamique et Al Qaida face aux talibans", 26 augustus 2021,
- RVV n ° 270 813 van 31 maart 2022 ;
- G. Verluyten en H. El Hajji, 'Rudi Vranckx: "1 miljoen Afgaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten"', VRT NWS, 29 november 2021;
- UNHCR, "UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan's needs", 17 maart 2022;
- S. Van Poucke, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan", VRT NEWS, 31 maart 2022;
- I. Loy, "Afghanistan's crises by the numbers", The New Humanitarian, 15 februari 2022 ;
- De Morgen, "Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan", 15 augustus 2022;
- Amnesty International , "One year of the Taliban's broken promises, draconian restrictions and violence", 15 augustus 2022;
- Atalayar, "Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead", 22 april 2022 ;
- Daily Sabah, "8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul", 5 augustus 2022;
- VRT news, "Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: "Armoede op hol, kind verkopen om rond te komen", 21 augustus 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan, events of 2023 – World Report 2024", 12 januari 2024.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verweerder maakt op 17 februari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van februari 2024;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van januari 2026.

2.2.2. Verzoeker maakt op 20 februari 2026 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over. Hij voegt hierbij opnieuw de voormelde landeninformatie die hij reeds bij zijn verzoekschrift voegde (stukken 1 tot 22 gevoegd bij de aanvullende nota). Verder voegt hij volgende nieuwe stukken toe die hij in de inventaris oplijst als volgt:

- verschillende arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur voor arbeiders betreffende verzoeker;
- attest van tewerkstelling+aanbevelingsbrief huidige tewerkstelling;
- getuigenissen vrienden/kennissen;
- loonfiches;
- bewijzen volgen Nederlandse lessen.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt doorheen zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR-richtlijnen, waaronder UNHCR, “*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*”, van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiendossiers van Afghanen op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen omwille van een “*manifest gebrek aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afgaanse onderdanen*”. Verder wijst hij op NANSEN, “*Note 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, van 18 oktober 2022 waarin wordt besloten dat aan het UNHCR-advies in de Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde moet worden toegekend waardoor de bewijslast van de commissaris-generaal wanneer hij hiervan afwijkt, bijzonder hoog zou zijn.

De Raad herinnert er aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*”. De Raad merkt op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de Procedurerichtlijn, over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient in casu te worden vastgesteld dat het rechtsplegingsdossier een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie bevat, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. Zo heeft verweerder bij aanvullende nota van 17 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. De door verzoeker geschonden geachte materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

2.3.5. .Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van het werk van zijn vader en paternale oom voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (hierna: ANSF).

In de bestreden beslissing komt verweerder tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Hij baseert zich daarvoor op volgende vaststellingen:

(1) Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt op fundamentele wijze aangetast omdat:

- hij zijn identiteit niet aannemelijk maakt;
- hij zowel in Bulgarije als Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende maar telkens het land verliet zonder de uitkomst van deze procedures af te wachten.

(2) Verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk maakt en evenmin is aangetoond dat de personen van wie hij werkdocumenten voorlegt zijn vader F.H. en respectievelijk zijn oom S.H. zijn.

(3) Zelfs in geval verzoekers familieband met F.H. en S.H. en hun tewerkstelling voor het ANSF voor waar worden aangenomen, moet worden gewezen op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot het ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de vervolging en de huidige situatie van F.H. en S.H., toont hij de problematische situatie waarin deze personen zich volgens hem bevinden niet aan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van hun tewerkstelling problemen zal ondervinden in Afghanistan.

(4) Immers kunnen familieleden van personen die tot het ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Echter is het loutere feit dat verzoeker een familielid is van vroegere leden van het ANSF, waarvan hij a priori zelf niet aannemelijk maakt dat zij zelf te maken hebben met daden van vervolging, onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

(5) Ook wat betreft de situatie van zijn achtergebleven familieleden kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zij werkelijk zijn geboortedorp hebben verlaten.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

In de bestreden beslissing kunnen een aantal vaststellingen worden gelezen waarvan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) oordeelt dat ze ertoe leiden dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondergraven. Zo wordt vastgesteld dat het feit dat verzoeker het resultaat van zijn asielpcedure in Bulgarije en Oostenrijk niet heeft afgewacht niet rijmt met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Ook stelt het CGVS verzoekers identiteit in vraag op basis van de resultaten van de leeftijdstest uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat hij zich onterecht voordeed als minderjarige, op basis van de incoherente verklaringen die hij aflegde over zijn geboortedatum en op basis van een administratieve controle van verzoeker door de Belgische politie waarbij hij een andere voornaam en geboortedatum opgaf en verklaarde Urdu te spreken. De Raad stelt echter vast dat hoewel het CGVS de identiteit en dus ook de familieband van verzoeker met de personen van wie hij originele werkdocumenten voorlegt in vraag stelt, het overgaat tot een uitgebreide beoordeling van de beschermingsnood van verzoeker ervan uitgaande dat F.H. zijn vader is en S.H. zijn oom. Deze vaststellingen worden door de Raad voldoende schragend geacht om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren. Daarnaast stelt de Raad vast dat het CGVS voor de beoordeling of aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend uitgaat van zijn Afghaans staatsburgerschap.

Het CGVS stelt vast dat verzoekers verklaringen over de problemen die zijn vader en oom hebben meegemaakt met de taliban omwille van hun werk voor het ANSF vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig zijn waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten door de taliban voorafgaand en na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Omdat verzoeker de problematische situatie waarin zijn vader en oom zich zouden bevinden niet aantoonbaar maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij als familielid omwille van

hun tewerkstelling wel problemen zou ondervinden in Afghanistan. Het loutere feit familiedid te zijn van personen die tot het ANSF behoorden volstaat immers niet om een nood aan bescherming in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielaanvraag alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Door te bevestigen dat hij over het incident waarbij zijn huis werd aangevallen door de taliban “*jammer genoeg weinig informatie*” heeft en zich af te vragen hoe hij bijkomende informatie kan verkrijgen weerlegt verzoeker niet op dienstige wijze volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

“Wat betreft de aanval op uw huis ongeveer een jaar voor de val, wist u niet welke groep van de taliban of welke commandant de aanval had gepleegd (CGVS, p. 22). U wist bovendien niet of uw oom of vader actie ondernamen om die informatie te achterhalen (CGVS, p. 22) terwijl zij gelet op hun werkzaamheden bij de veiligheidsdiensten toch in staat moeten zijn geweest om enige stappen te ondernemen om dergelijke informatie te vergaren. Verder kon u niet vertellen wie er, buiten commandant [W.], in de dichtstbijzijnde checkpost van de Afghaanse Lokale Politie (hierna ALP) werkte, hoewel u stelde dat het onder andere ging om dorpelingen (CGVS, p. 23) en dat deze ALP-leden hielpen toen de taliban jullie huis aanvielen (CGVS, p. 20). Het is opmerkelijk dat u zowel over uw belagers als over uw redders aldus geen enkele bijkomende informatie kon geven. Verder kon u geen naam noemen van een collega die uw oom bewaakte in het ziekenhuis (CGVS, p. 23) hoewel u stelde dat u uw oom tweemaal bezocht in het ziekenhuis terwijl de bewakers aanwezig waren (CGVS, p. 24). Gezien uw positie thuis, u was het oudste mannelijke gezinslid in afwezigheid van uw vader en ten tijde van de vermeende aanval zo’n zeventien à twintig jaar oud, mag van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de opvolging van het incident en een betere kennis had van de ALP-leden in uw buurt. U slaagde er gelet op uw vage verklaringen dan ook niet in om dit incident aannemelijk te maken terwijl dit incident het begin van uw problemen met de taliban betekende. De door u neergelegde foto’s van uw gewonde oom (Documenten – groene map, document 19) hebben bovendien slechts een beperkte bewijswaarde omdat het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan in welke context, waar en wanneer de foto’s werden genomen.”

Uit deze vaststellingen blijkt niet dat van hem “*het onmogelijke*” werd verwacht. Zoals verweerder aangeeft mocht van verzoeker gezien zijn positie thuis, hij was het oudste mannelijke gezinslid in afwezigheid van zijn vader en ten tijde van de vermeende aanval zo’n zeventien à twintig jaar oud, meer kennis worden verwacht van een incident dat de start van zijn problemen met de taliban, reden van zijn vlucht uit Afghanistan, inluide. Het komt de Raad niet onmogelijk voor dat hij onder meer kennis had of zich had geïnformeerd over de acties die werden ondernomen om meer te weten te komen over wie van de taliban de aanslag had gepleegd evenals over de ALP-leden, mede-dorpelingen die ter hulp schoten toen zijn huis werd aangevallen.

Door verder te poneren dat hij “*géén uitgebreid gesprek*” heeft gehad met de bewakers van zijn oom kan hij ook zijn gebrekkige kennis op dit vlak niet vergoelijken. Verzoeker wijst op de foto’s van zijn gewonde oom maar laat volgende vaststelling in dit verband in de bestreden beslissing ongemoeid: “*De door u neergelegde foto’s van uw gewonde oom (Documenten – groene map, document 19) hebben bovendien slechts een beperkte bewijswaarde omdat het voor het CGVS onmogelijk is om na te gaan in welke context, waar en wanneer de foto’s werden genomen.*”

Waar verzoeker nog wijst op de door hem voorgelegde originele dreigbrief stelt de Raad vast dat hij niets inbrengt tegen de overwegingen in de bestreden beslissing dat uit de “COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2024”, waarvan verweerder de weblink verschaft, blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De Raad wijst er hierbij ook op dat verzoekers verklaring over de datum van voormelde dreigbrief volledig in tegenspraak is met de effectief vermelde datum (zie infra). Omwille van deze redenen is de bewijswaarde van voormelde dreigbrief bijzonder relatief waardoor hij niet volstaat om verzoekers problemen en deze van zijn familie met de taliban aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen oordelen.

Door verder louter te ontkennen dat hij over de aard van de bedreigingen van de taliban tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, te poneren dat zijn verklaringen in dezelfde lijn liggen daar hij zowel bij de DVZ

als bij het CGVS verklaarde dat zijn vader en oom via dreigbrieven werden bedreigd en vervolgens vast te houden aan één versie van de feiten slaagt verzoeker er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen. Zo stelde het CGVS vast dat hij bij de DVZ verklaarde dat de dreigementen eerst telefonisch werden geuit en later via brief terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn oom en vader behalve via dreigbrieven misschien op een andere manier werden bedreigd maar dat hij daar niets van had gehoord. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Immers kan duidelijk in de voorbereidende vragenlijst van het CG het volgende worden gelezen:

“Zowel mijn vader al oom ontvingen dreigementen van de Taliban vanwege hun dienst. Deze dreigementen werden gemaakt per telefoon en later per brief. Mijn vader ontving 2 dreigbrieven van de Taliban.[...]” (punt 5)

Deze verklaring is wel degelijk tegenstrijdig met volgende verklaring die in het gehoorverslag van het CG kan worden gelezen:

*“Buiten die 2 dreigbrieven, zijn uw vader en oom ooit nog op een andere manier bedreigd?
- Misschien wel, maar ik heb er niets van gehoord.”*

*“Bij DVZ zei u dat uw vader en oom eerste dreigtelefoontjes kregen en daarna dreigbrieven. Nu zegt u dat u niet weet of hij naast de brieven nog andere dreigingen kreeg. Opmerking?
- Ik heb verteld wat ik hoorde van mijn vader. Mijn vader zei dat ze briefjes stuurden en dat hij ook bedreigd werd. Misschien bedoelde hij per telefoon. Daarom zei ik het zo.”* (gehoorverslag CG, p. 30)

De vaststelling dat het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de aard van de bedreigingen die zijn vader en oom ontvingen van de taliban, ernstig afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid blijft bijgevolg overeind.

Verzoeker voert aan dat het feit dat hij tot aan de machtsovername school liep niet betekent dat de dreiging ten aanzien van hem en zijn familie niet ernstig moet worden genomen. Immers, zo stelt verzoeker, stond in de dreigbrieven die zijn vader ontving dat als hij niet zou stoppen met werken, zijn volledige familie zou worden gedood. Daarom leefde hij dagelijks in angst en vreesde hij op elk moment door de taliban te worden vermoord. Met dit betoog brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat net omwille van de ernst van de dreiging die uitging van de taliban die stelden dat ze zijn ganse familie zouden “vernietigen” het niet aannemelijk is dat zijn vader, die op de hoogte was van de dreiging, verzoeker, die zijn oudste zoon is, niet eerder zou inlichten. Ook nadat hij verzoeker op de hoogte stelde, op het moment dat hij zelf een dreigtelefoon ontving, gaf hij zijn zoon enkel mee voorzichtig te zijn. Dit en het feit dat verzoeker tot op het moment van de machtsovername school bleef lopen, ondanks een dergelijke dreiging, is weinig plausibel. Verzoeker weerlegt dit alles niet door nog te vermelden dat zijn vader de dichtstbijzijnde checkpoint had ingelicht waarbij hij “ergens” de hoop koesterde dat de toenmalige Afghaanse overheid zijn gezin zou beschermen.

Door verder in het verzoekschrift vast te houden aan zijn verklaring dat de tweede dreigbrief “effectief” op 2/5/1400 (24 juli 2021) werd gestuurd en dat hij niet kan uitleggen waarom hierop een andere datum staat vermeld brengt verzoeker de vaststelling niet aan het wankelen dat zijn verklaring geheel in tegenspraak is met de datum die op de tweede brief staat vermeld, met name 1442/10/11 Arabische kalender (23 mei 2021) en niet 2/5/1400 (24 juli 2021).

Voor wat betreft zijn onwetendheid over de actie die werd ondernomen door zijn vader nadat hij hem het telefoonnummer bezorgde van O. die hem telefonisch had bedreigd herhaalt verzoeker wat hij reeds verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS, namelijk dat hij niet de gelegenheid had om dit met zijn vader te bespreken omdat deze niet meer thuiskwam tot de machtsovername. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van een verklaring die reeds in de bestreden beslissing beantwoord is, en meer bepaald als volgt: *“U stelde dat u de gelegenheid niet meer had omdat uw vader niet meer thuis kwam tot aan de machtsovername (CGVS, p. 27) en omdat u daarna niet meer kon denken over zulke dingen omdat u op de vlucht was (CGVS, p. 28). Volgens uw verklaringen was uw vader nochtans telefonisch bereikbaar op zijn basis (CGVS, p. 16) en reisde u ook drie maanden samen met uw vader voordat u hem kwijtraakte in Iran (CGVS, p. 7) wat u in de mogelijkheid gesteld moet hebben om u hierover te informeren. Verder wist u opnieuw niet of deze talib vandaag nog actief was in uw regio (CGVS, p. 19). Uw passieve houding inzake het vergaren van informatie die rechtsreeks betrekking heeft op uw vermeende problemen in Afghanistan klemmt opnieuw met een gegronde vrees voor vervolging. Ook aan uw verklaringen omtrent de dreigtelefoon van talib [O.] kan aldus geen geloof worden gehecht.”* Het besluit dat aan de dreigtelefoon die verzoeker zou hebben ontvangen van de taliban geen geloof kan worden gehecht blijft dan ook overeind.

Door voor wat betreft de ontvoering van S.H. te beklemtonen dat de pogingen die zijn vader ondernam om zijn broer terug te vinden onsuccesvol waren omdat in die periode “*héél wat mensen*” werden vermist waardoor het moeilijk was om informatie te krijgen, brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat zijn vader in contact stond met de commandant van zijn oom die op zijn beurt in contact stond met de inlichtingendienst. Het CGVS stelde dan ook op goede gronden dat het opmerkelijk is, gezien deze informatiebron, dat verzoeker niet wist of zijn oom het enige slachtoffer was en of er indicaties waren over de identiteit van de betrokken taliban. Door verder simpelweg te beweren dat zijn vader niet kon bemiddelen bij de taliban omdat hij niet kon terugkeren van zijn werkplek brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling dat niemand van de familie de taliban contacteerde om onderhandelingen op te starten. Dat zijn moeder afhankelijk is van de informatie die zij van haar broer, verzoekers maternale oom krijgt, kan niet verklaren waarom verzoeker niet meer informatie heeft over wie zijn maternale oom concreet contacteerde om meer informatie te bekomen. Volgende overweging van het CGVS blijft dan ook overeind: “*De opmerkelijk passieve houding van uw familie ondermijnt nogmaals de geloofwaardigheid van de vermeende ontvoering door de taliban. Dit doet bovendien vermoeden dat u de werkelijke verblijfplaats van [S.H.] verhuult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat hij mogelijk zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan verblijft.*”

Door zich vervolgens opnieuw te beperken tot het herhalen wat hij reeds eerder verklaarde tijdens het gehoor bij het CG in verband met de informatie die door de taliban aan de imam werd gevraagd over verzoeker en zijn vader brengt verzoeker niets in tegen volgende vaststelling van het CG:

“Wat betreft uw verklaring dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan informatie over u en uw vader vroegen aan de imam (CGVS, p. 29) wist u niet of het de imam was die uw moeder hierover inlichtte of een van de dorpelingen. Bovendien wist u opnieuw niet wie van de taliban er langskwamen bij de imam. Uw moeder vroeg het ook niet aan de imam (CGVS, p. 29) wat opmerkelijk is omdat informatie over wie er achter een bedreiging zit uw familie in staat kan stellen om het veiligheidsrisico dat ze lopen in te schatten. Bovendien is de opeenvolging van de verschillende bedreigingen door de taliban in de tijd bevreemdend. Dat de taliban gedurende het jaar voor de machtsovername uw vader en oom meermaals bedreigden met tussenposes van enkele dagen, weken of maanden, maar vervolgens meer dan anderhalf jaar na de machtsovername zouden wachten om opnieuw actie te ondernemen en plotsklaps naar u en uw vader te informeren is opmerkelijk en mist plausibiliteit.”

Verzoekers betoog dat het hem onduidelijk is waarom de taliban na de machtsovername een lange tijd heeft gewacht om opnieuw actie te ondernemen werpt hierop geen ander licht.

Hierdoor acht het CGVS het evenmin geloofwaardig dat verzoekers familie ingevolge deze -onaannemelijke- gebeurtenis het dorp verliet waardoor uit niets blijkt dat zij werkelijk het dorp hebben verlaten. Door louter opnieuw te verklaren dat zijn gezin besliste te verhuizen gezien de angst die zij koesterden ten aanzien van de taliban en dat zijn moeder er zonder mannelijke voogd leefde, plaatst verzoeker ook deze vaststelling niet in een ander daglicht.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij contact heeft opgenomen met de dienst tracing van het rode kruis om zijn vader terug te vinden. Hierover bevestigd ter terechtzitting stelt verzoeker geen nieuws te hebben.

Alleszins brengt verzoeker met dit betoog niets in tegen de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zijn vader op voorhand met hem geen afspraken zou hebben gemaakt over wat ze zouden doen in geval van scheiding. Het CGVS kan worden bijgetreden waar het op goede gronden vaststelt dat:

“Gevraagd welke afspraken u maakte met uw vader voor het geval jullie elkaar zouden kwijtraken tijdens de reis antwoordde u slechts dat uw vader u had verteld dat jullie moesten blijven doorgaan en niet terug zouden gaan naar Afghanistan omdat het daar gevaarlijk is voor jullie (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag herhaald werd, antwoordde u dat u niets had afgesproken met uw vader maar dat uw vader tegen u zei dat jullie op een gevaarlijke weg reisden en dat er van alles kon gebeuren, zoals elkaar kwijtraken, maar dat u dan uw best moest doen om te blijven reizen (CGVS, p. 8). Dat u en uw vader, een beroepsagent bij de special forces, in die omstandigheden, wetende dat jullie reisden op een gevaarlijke route, geen enkele afspraak maakten over wat jullie zouden doen in het geval van een scheiding is allesbehalve aannemelijk te noemen. Dit doet vermoeden dat u ook de werkelijke verblijfplaats van [F.H.] verhuult omdat dit niet strookt met uw verklaringen en dat hij zich mogelijk zelfs nog in Afghanistan bevindt zonder noemenswaardige problemen.”

Verzoeker voert nog aan dat het feit dat er nog familie in het dorp verblijft geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn problemen en die van zijn gezin. Waarbij hij verduidelijkt dat Z. de neef is van zijn vader, niet “*dicht verwant*” is en dus geen gevaar loopt. Hiermee biedt verzoeker geen verklaring voor de vaststelling dat het opmerkelijk is dat zijn vader de situatie zo onveilig achtte dat hij en verzoeker het land onmiddellijk dienden te verlaten, maar dat zijn familieleden nog een lange periode in het dorp woonden hoewel de taliban ermee hadden bedreigd zijn volledige familie te vernietigen. Verder brengt verzoeker niets

in tegen het motief dat het in die context ook opmerkelijk is dat hij geen weet heeft van afspraken tussen zijn vader en moeder over wat er zou gebeuren met de familieleden die achterbleven in het dorp.

De Raad neemt akte van verzoekers toevoeging dat hij zijn thuisland niet zomaar is ontvlucht, dat de reisweg allesbehalve makkelijk was, dat hij geen contact heeft met zijn vader en zelfs niet weet waar hij verblijft, dat hij werd geconfronteerd met ernstige problemen en dat een veilig leven in Afghanistan voor hem niet meer mogelijk is. Dat zijn vlucht aldus noodzakelijk zou zijn geweest kan echter het voorgaande niet aan het wankelen brengen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.6.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot achttien- à eenentwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ging u naar school in Afghanistan vanaf u zes jaar oud was tot op de dag van uw vertrek uit Afghanistan op 14 augustus 2021 (CGVS, p. 10). Verder beschikt u ook over een netwerk in Afghanistan. Uw moeder, uw drie broers en uw drie zussen wonen samen met uw drie maternale ooms in Assadabad, op zestien à zeventien kilometer van jullie oude dorp (CGVS, p. 5 en 9). U heeft wekelijks contact met hen (CGVS, p. 7). Verder wonen uw paternale neef [Z.] en een paternale tante nog in uw dorp (CGVS, p. 10) en heeft u af en toe, om de maand of om de twee maanden, contact met twee

van uw vrienden die nog in uw dorp wonen (CGVS, p. 7). U verklaarde zich ook nog steeds moslim. U bidt en toen u in Brussel-centrum woonde, ging u ook naar de moskee. U nam ook deel aan de ramadan (CGVS, p. 4-5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat volgens de NANSSEN Note van oktober 2022 geen actuele en nauwkeurige informatie beschikbaar is over problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa omdat er nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Daarom besluit NANSSEN dat de beschikbare informatie geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor een zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan, zo stelt verzoeker.

Het is zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en dat het onduidelijk is of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (cf. o.a. COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, p. 36). Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen met de nodige voorzichtigheid moeten worden behandeld. Echter kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de informatie waarover verweerder beschikt om de risico's bij terugkeer vanuit het Westen te beoordelen “*te vaag en weinig individueel onderbouwd*” is of dat de door verweerder gemaakte analyse onvoldoende is om te oordelen dat er in zijn geval geen risico is bij terugkeer na zijn “*jarenlang*” verblijf in Europa. In de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van het CG wordt verwezen naar de recentste beschikbare informatie in verband met terugkeer naar Afghanistan op basis waarvan de volgende genuanceerde analyse worden gemaakt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders

beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidsstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023", p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort

Tijdens het gehoor bij het CG verklaarde verzoeker dat hij bij een kiwibedrijf werkte maar onlangs was gestopt met werken. Hij stelt dat hij meestal in het centrum verblijft en soms een uitstapje maakt. Dat hij Afghaanse vrienden en kamergenoten heeft en dat ze soms samen cricket spelen. (gehoorverslag CG, p. 3). Verder verklaart verzoeker dat hij bidt, deelneemt aan de ramadan en hij in Brussel naar de moskee ging toen hij in de buurt was (gehoorverslag CG, p. 4-5).

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij "reeds lange tijd" Afghanistan verliet, met name op 17 augustus 2021, toen hij "slechts" 18 jaar oud was, dat hij op 3 november 2022 in België een verzoek om internationale bescherming indiende en bijgevolg "al verschillende jaren op Europese bodem" verblijft. Hij voert aan dat hij goed is ingeburgerd. Zo werkt hij, eerst in een bedrijf waar voedingsmiddelen werden verpakt en momenteel in een visverwerkend bedrijf. Hij spreekt goed Nederlands; hij kan met zijn vrienden en kennissen, in het Nederlands communiceren. Verzoeker besluit dat er in zijn geval sprake is van een doorgedreven integratie waardoor kan worden aangenomen dat hij zich op dermate wijze heeft aangepast aan de westerse levensstijl dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden opgelegd door de Taliban.

In zijn aanvullende nota van 17 februari 2026 voegt verzoeker hieraan toe dat zijn asielprocedure ondertussen drie jaar duurt en wijst hij op het leven dat hij ondertussen in België heeft uitgebouwd. Hij benadrukt dat hij al lange tijd aan het werk is, goed Nederlands spreekt en veel vrienden/kennissen heeft waaronder niet-Afghanen. Ter ondersteuning van zijn betoogt voegt hij volgende stukken:

- Een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur als "polyvalent medewerker" voor de periode 1 september 2025 tot 28 februari 2026 van Mowi Belgium NV.
- Een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur als "polyvalent medewerker" voor de periode 17 maart 2025 tot 31 augustus 2025 van Mowi Belgium NV.
- Een tewerkstellingsattest opgesteld op 10 december 2025 waarin wordt bevestigd dat verzoeker aan de slag was bij Mowi Belgium NV met een contract van bepaalde duur vanaf 1 september 2025 tot 28 februari

2026. B.G. van de personeelsdienst benadrukt dat ze zeer tevreden zijn over de inzet, werkhouding en prestaties van verzoeker.

- Een aanbevelingsbrief van de directe leidinggevende van verzoeker E.C. waarin zij onder meer schrijft dat verzoeker betrouwbaar en gemotiveerd is, steeds respect heeft voor anderen en zich nauwkeurig houdt aan de afspraken en regels. Ze wijst op zijn verantwoordelijkheidsgevoel, inzet, betrokkenheid en zijn bereidheid om bij te dragen waar nodig.

- Een aanbevelingsbrief opgesteld op 15 december 2025 door C.V.W. , een collega van verzoeker. Zij wijst erop dat hij vriendelijk, behulpzaam, gemotiveerd en leergierig is. Ze schrijft dat verzoeker zich inzet om Nederlands te leren.

- Een aanbevelingsbrief opgesteld op 11 december 2025 door E.S.. Zij beschouwt verzoeker als een waardevolle bijdrage aan de maatschappij. Zij stelt dat hij vloeiend Engels spreekt en een uitstekende kennis van het Nederlands heeft. Zij schrijft dat verzoekers inzet om onze taal en cultuur te leren getuigt van een grote motivatie, doorzettingsvermogen en respect voor onze samenleving.

-Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal-richtgraad 1 voor de periode 6 september 2025 tot 7 maart 2026.

-Aanwezigheidslijst van verzoeker voor de Nederlandse les.

-21 loonfiches voor de periodes mei 2025, juni 2025, juli 2025, augustus 2025, september 2025, oktober 2025, november 2025, december 2025, januari 2026.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij niet dezelfde persoon is als in Afghanistan. Hij stelt dat hij sinds ongeveer een jaar niet meer bidt, niet meedoet met de ramadan en niet naar de moskee gaat. Hij stelt dat deze wijziging in geloofsbeleving is gebeurd onder invloed van zijn omgeving, dat dit een vrije keuze is die hij in Afghanistan niet had/heeft.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een mogelijke vrees voor vervolging omwille van verwestering omwille van voorgemelde individuele omstandigheden, werd onderzocht en dat verweerder zich er met "*een algemene, standaardbeoordeling van heeft afgemaakt*". In zijn aanvullende nota wijst hij op de arresten van de Raad met nummers 301724 en 310381, van respectievelijk 19 februari 2024 en 22 juli 2024 waarbij hij de noodzaak van een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade benadrukt en wijst op de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Hij betoogt dat hij in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen de kans moet krijgen om relevante elementen aan te brengen zodanig dat een correcte, zorgvuldige en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Hij wijst erop dat hij "*aangaande dit aspect NIET werd ondervraagd*" waardoor de concrete invulling die hij aan zijn dagdagelijkse leven geeft niet werd besproken. Hij wijst erop dat inmiddels twee jaar is verstreken tussen het verzoekschrift en de terechtzitting en benadrukt het leven dat hij in tussentijd heeft opgebouwd.

Met voormeld betoog gaat verzoeker voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met zijn vrees voor vervolging omwille van zijn verblijf in Europa en een (gepercipieerde) verwestering rekening houdend met de verklaringen die verzoeker in dit verband tijdens het gehoor bij het CGVS heeft afgelegd (zie citaat supra). Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook van de mogelijkheid gebruik gemaakt om nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees in zijn verzoekschrift en via aanvullende nota om het leven te benadrukken dat hij heeft opgebouwd sinds de besteden beslissing werd getroffen door verweerder.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker Nederlands leert en spreekt en aan de slag is weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, het in enige mate beheersen van een landstaal en het feit dat hij hier werkt, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met personen die een andere nationaliteit hebben, kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont niet aan dat hij door deze contacten specifiek wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Uit de voormelde stukken kan immers weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Waar verzoeker ter terechtzitting nog aanvoert niet langer te bidden, niet mee te doen met de ramadan en niet naar de moskee te gaan stelt de Raad vast dat hij in zijn aanvullende nota hiervan geen enkele melding heeft gemaakt. De Raad wijst erop dat uit de loutere verklaring niet langer praktiserend moslim te zijn, waarbij niet blijkt dat verzoeker niet langer gelooft of zich niet langer als moslim beschouwt,

niet volgt dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn noch dat verzoeker zich niet zou kunnen aanpassen bij terugkeer naar Afghanistan. Het blote en veralgemeend betoog dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een doorgedreven én verregaande integratie zodat kan worden aangenomen dat hij zich op een dermate ingrijpende wijze heeft geconformeerd aan de Westerse levensstijl zodat hij bij terugkeer zal worden beschouwd als verwesterd en het voor hem bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zal zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden zoals vormgegeven door de taliban, wordt niet verder geconcretiseerd en mist aldus de nodige persoonlijke invulling.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten op 17 augustus 2021. Hij was op dat moment 18 jaar oud gelet op de geboortedatum vastgesteld door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam begin november 2022 in België toe en verblijft hier afgerond drie jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog wekelijks contact te hebben met zijn maternale oom, moeder, broers en zussen evenals met vrienden om de maand of twee maanden (gehoorverslag CG, p. 6-7). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Doet hier niet anders over oordelen, verzoekers algemene verwijzing in het verzoekschrift naar "[v]erskillende rapporten" waaruit een "verhoogd risico" op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering blijkt noch zijn algemeen betoog dat Afghanen die terugkeren uit Europa kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering en uitstoting of de algemene vermelding dat er heel wat voorbeelden zijn van terugkeerders die worden vermoord of gearresteerd door de taliban. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de "zeer repressieve versie" van de sharia toegepast door de taliban die leidt tot mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

Voor wat betreft verzoekers verwijzing in het verzoekschrift en in de aanvullende nota naar verschillende arresten van de Raad wijst de Raad erop dat er in het Belgische rechtssysteem geen precedentwerking uitgaat van arresten. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met -de feiten die zijn zaak kenmerken.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging niet relevant, noch dienstig.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de beperkte administratieve en technische capaciteit van de taliban en de onmogelijkheid voor de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen, de instorting van de Afghaanse economie, de aanhoudende droogte, de grote tekorten waarmee humanitaire hulporganisaties kampen door een gebrek aan financiering en de stopzetting van de dotaties door de

Westerse landen sinds de machtsovername en daarbij op algemene wijze wordt geciteerd uit rapporten van UNDP, UNHCR en artikels op de VRT-website van maart 2022 en The New Humanitarian van februari 2022 kan de Raad slechts vaststellen dat de geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt van de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dat verzoeker verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou geïmponeerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoonde dat deze situatie onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker toont dit ook niet aan door in zijn aanvullende nota nog te verwijzen naar de catastrofale humanitaire situatie zoals weergegeven in “OCHA, Afghanistan: humanitarian update december 2025” en onder meer vast te stellen dat bijna de helft van de Afghaanse bevolking humanitaire hulp nodig heeft.

Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. Zoals gezegd hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde en toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan het voormelde arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer omdat er nu meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïmponeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van

medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die

gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. De minder recente landeninformatie die verzoeker aanvoert in het verzoekschrift en de aanvullende nota met betrekking tot de veiligheidssituatie, geeft geen aanleiding tot een ander besluit.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.6.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES